

Sygn. akt: I C 621/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Żelewska

Protokolant: sekretarz sądowy Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 marca 2022 r. w G.

sprawy z powództwa **W. F.**

przeciwko **W. K. i G. B.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. przyznaje radcy prawnemu M. R. ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w Gdyni kwotę 6.642 zł (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa złote) tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu;

III. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego;

IV. koszty sądowe, od uiszczenia których powód był zwolniony przejmują na Skarb Państwa.

Sygnatura akt I C 621/19

UZASADNIENIE

Powód W. F. niniejszym pozwem domagał się zasądzenia od pozwanej G. B. kwoty 5.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zaś od pozwanego W. K. kwoty 60.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę.

Jak wywodził powód pozwani naruszyli jego dobra osobiste w postaci wolności i nietykalności mieszkania. Działaniami, które naruszyły ww. dobra było bezprawne pozbawienie powoda możliwości mieszkania w lokalu mieszkalnym położonym przy ul. (...) w G., które wcześniej stanowiło majątek wspólny powoda i pozwanej, poprzez wymianę zamka w drzwiach do mieszkania w dniu 18 września 2014r, co – zdaniem powoda – było skutkiem wspólnych uzgodnień pozwanych. Krzywdę powoda potęgowało utrudnianie mu powrotu do mieszkania i usunięcie z niego wszelkich rzeczy osobistych oraz przedmiotów codziennego użytku do niego należących. O bezprawności działania przesądza prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 8 maja 2018r. o przywrócenie posiadania (I C 1494/14). Poniesioną krzywdę powiększa długotrwałe poszukiwania przez powoda miejsca zamieszkania, po utracie dostępu do ww. lokalu oraz pobyt w ośrodku dla osób bezdomnych, a nadto konieczność przebywania na dworcach czy piwnicach. Powyższe zdarzenia skutkowały wizytami w szpitalach i rozstrojem zdrowia spowodowanym nieodpowiednimi warunkami bytowymi.

Zobowiązany do wykazania różnic w podstawie faktycznej żądania w niniejszej sprawie i sprawach wcześniejszych wytoczonych przez powoda pozwanym powód wskazał, że krzywda stanowiąca podstawę niniejszego powództwa ma

swoje źródło poprzez swoją eskalację w zakończonym postępowaniu w przedmiocie wydania kluczy do lokalu i dotyczy okoliczności faktycznych mających miejsce w 2018r. w postaci nie wykonania dobrowolnie wyroku nakazującego przywrócenie mu posiadania ww. lokalu i w związku z tym, koniecznością wszczęcia postępowania egzekucyjnego, przez co powód doznał dalszych cierpień psychicznych. Zdaniem powoda swoimi działaniami pozwani naruszyli jego dobra osobiste w postaci godności, czci, zdrowia, nietykalności mieszkania i prawa do prywatności.

Na rozprawie powód doprecyzował podstawę faktyczną żądania, wskazując, że stanowi ją bierne zachowanie pozwanych po uprawomocnieniu się wyroku nakazującego wydanie kluczy skutkujące koniecznością złożenia wniosku egzekucyjnego, w wyniku czego doszło do pogorszenia stanu zdrowia powoda i naruszenia jego prawa do mieszkania. Natomiast w stosunku do pozwanego W. K. powód oczekiwał nadto, że pozwany pouczy pozwaną w jaki sposób ma się zachować po wyroku i będzie odpowiadał na pisma powoda.

(pozew, k. 4-7, pismo procesowe powoda z dnia 14 grudnia 2020r., k. 278-282, protokół rozprawy z dnia 14 października 2021r., k. 519-520, protokół rozprawy z dnia 31 marca 2022r., k. 702v)

Pozwana G. B. wniosła o odrzucenie pozwu, ewentualnie o oddalenie powództwa. Pozwana wskazała, że sprawa o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami została już osądzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 20 listopada 2018r., I C 428/17, a przed sądem zawisła sprawa o sygnaturze I C 672/15 z powództwa powoda przeciwko pozwanej o zadośćuczynienie i ochronę dóbr osobistych. Nadto, pozwana wniosła o oddalenie powództwa, uznając je za oczywiście nieuzasadnione.

(odpowiedź na pozew, k. 97-102)

Pozwany W. K. wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany podniósł, że nigdy nie był w spornym lokalu, nie był obecny przy czynnościach wykonywanych przez pozwaną i nie ma wiedzy, jakie rzeczy rzekomo powód posiadał. Tym samym pozwany nie mógł dopuścić się przypisywanych mu czynów. Swoim działaniem pozwany nie naruszył żadnych dóbr osobistych powoda. Nadto, nie naruszył dóbr osobistych powoda działając jako pełnomocnik procesowy G. B.. W pismach i wnioskach kierowanych do sądu nie używał w stosunku do powoda żadnych pejoratywnych zwrotów, a jedynie opisywał okoliczności podane mu przez mocodawczynię, poszerzając je o argumentację prawniczą. Zdaniem pozwanego, nie jest rolą fachowego pełnomocnika ocenianie i weryfikowanie informacji podawanych przez klienta. Nadto, w ocenie pozwanego, powód w sposób przekraczający wszelkie normy przyzwoitości formułuje wobec pozwanych bezpodstawne zarzuty i inwektywy, przypisując pozwanemu rzekome popełnienie przestępstw, szkaluje pozwanych i używana w stosunku do nich obraźliwych słów i porównań.

(odpowiedź na pozew, k. 103-107)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód W. F. pozostawał w związku małżeńskim z pozwaną G. B.. W trakcie trwania małżeństwa strony nabyły do wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu nr (...) przy ul. (...) J. U. 78A w G.. Związek małżeński stron został rozwiązany przez rozwód.

Następnie, postanowieniem z dnia 25 czerwca 2013r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt VII Ns 1375/10 Sąd Rejonowy w Gdyni dokonał podziału majątku wspólnego byłych małżonków w ten sposób, że m.in. G. B. przyznał spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu przy ul. (...) J. U. 78A w G., zaś tytułem wyrównania udziału w majątku wspólnym zasądził od G. B. na rzecz W. F. kwotę 18.894,14 zł. Jednocześnie, Sąd zobowiązał W. F. do opuszczenia i opróżnienia ze wszystkich swoich rzeczy ww. lokalu mieszkalnego oraz wydania go pozwanej w terminie dwóch miesięcy od dnia uprawomocnienia się postanowienia.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 18 września 2014 roku G. B. weszła do przedmiotowego mieszkania i założyła nowe zamki w drzwiach wejściowych, uniemożliwiając powodowi dostęp do przedmiotowego lokalu.

(dowód: przesłuchanie powoda W. F., płyta CD k. 704, przesłuchanie pozwanej G. B., płyta CD k. 704)

W postępowaniu toczącym się przed Sądem Okręgowym w Gdańsku pod sygnaturą akt I C 672/15 W. F. domagał się m.in. zasądzenia od pozwanej G. B. kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę za naruszenie jego dóbr osobistych. Swoje roszczenia powód wywodził ze zdarzenia z dnia 18 września 2014r., kiedy został bezprawnie usunięty z mieszkania przy ul. (...) w G..

Wyrokiem z dnia 17 września 2019r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił powództwo w całości, uznając, że powód W. F. nie wykazał, że w ustalonych w sprawie okolicznościach doszło do naruszenia jego dóbr osobistych w postaci prawa do mieszkania, godności osobistej oraz zdrowia poprzez bezprawne działania G. B.. Zdaniem Sądu Okręgowego powód nie udowodnił, że miał uprawnienie do zajmowania lokalu, z którego został usunięty działaniami pozwanej - wobec treści prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 25 czerwca 2013r. w przedmiocie podziału majątku wspólnego. Nadto, zachowanie powoda stało w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego.

Wyrokiem z dnia 17 listopada 2020r. w sprawie o sygnaturze akt I ACa 28/20 Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację powoda.

(dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 17 września 2019r. wraz z uzasadnieniem, k. 498-505, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 listopada 2020r., wraz z uzasadnieniem, k. 506-518)

Wyrokiem z dnia 8 maja 2018 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C 1494/14 Sąd Rejonowy w Gdyni nakazał G. B. przywrócić W. F. posiadania lokalu mieszkalnego w G. przy ul. (...). J. U. 78A/5 poprzez wydanie kluczy do lokalu. Wyrokiem z dnia 20 listopada 2018r. wydanym w sprawie o sygnaturze III Ca 708/18 Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił apelację G. B. od wyroku Sądu I instancji.

(dowód: wyrok z dnia 8 maja 2018r., k. 8, wyrok z dnia 20 listopada 2018r., k. 10)

Wobec braku dobrowolnego wykonania wyroku przez pozwaną, w 2019 roku powód złożył do Komornika sądowego wniosek o wykonanie wyroku posesoryjnego. W wyniku przeprowadzonej egzekucji Komornik przywrócił powodowi posiadanie lokalu.

(dowód: przesłuchanie powoda W. F., płyta CD k. 704)

Pozwany W. K. wykonuje zawód radcy prawnego i był pełnomocnikiem procesowym G. B. w postępowaniach sądowych z udziałem powoda, w tym również w postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym w Gdyni pod sygnaturą I C 1494/14. Pozwany udzielił G. B. porad prawnych zarówno po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie o przywrócenie posiadania (odnośnie udostępnienia powodowi jednego pokoju), a także po wykonaniu wyroku przez komornika.

(dowód: przesłuchanie pozwanego W. K., płyta CD k. 704)

Po utracie dostępu do ww. lokalu mieszkalnego przy ul. (...) J. U. 78A/5 w G., powód zamieszkiwał m.in. u siostry, kolegi, w schronisku dla osób bezdomnych (od 25 listopada 2016r. do 16 marca 2017r.), a czasem sypiał w piwnicach czy na dworcu. W okresie od 19 do 24 października 2018 roku W. F. przebywał w Schronisku Towarzystwa Pomocy im. (...). Brata A. w G.. Następnie, w okresie od 25 października 2018 roku do 25 czerwca 2019 roku powód był najemcą pokoju znajdującego się w lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w S..

(dowód: decyzja z dnia 6 listopada 2018r., k. 11, zaświadczenie MOPS z dnia 4 kwietnia 2017r., k. 12, umowa najmu lokalu k. 20-22, przesłuchanie powoda W. F., płyta CD k. 704)

Od wielu lat powód W. F. cierpi na szereg schorzeń somatycznych, w tym:

zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, nadciśnienie tętnicze, kamicę nerkową, zaćmę obu oczu, problemy ze przewodami słuchowymi. Przed listopadem 2018 roku powód wielokrotnie korzystał ze świadczeń medycznych z powodu zaburzeń rytmu serca (arytmii serca), a także rozmaitych innych dolegliwości (m.in. schorzenia nerek, nadciśnienie, omdlenia, zawroty głowy, wysypka – świerzb, żylaki itp.). Nadto, przed listopadem 2018 roku wielokrotnie zgłaszał się na Szpitalny Oddział Ratunkowy Szpitala (...). W. a P. w G. oraz do Miejskiej (...) w G. z objawami kołatania serca, przyspieszonego tętna, bólu i ucisku w klatce piersiowej, omdlenia bądź zasłabnięcia.

(dowód: dokumentacja medyczna leczenia powoda k. 13, 17-19, 66-68, 121-133, 300-302, 314-315, 327-440)

Powód W. F. (ur. (...)) utrzymuje się z emerytury w kwocie 1200 zł netto. Ponosi wydatki w postaci czynszu najmu (700 zł), wydatków na zakup leków (200 zł), opłaty za telefon (100 zł). Powód korzysta z pomocy córek, które dostarczają mu żywność.

(dowód: zaświadczenie ZUS, k. 120, niekwestionowane oświadczenie powoda, płyta CD k. 704)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, a także dowodu z przesłuchania stron.

Oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrywał się żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej dokumentów powołanych w ustaleniach stanu faktycznego. Przede wszystkim należało mieć na względzie, że zgodnie z treścią art. 244 kpc dokumenty urzędowe w postaci kopii orzeczeń sądów powszechnych korzystają z domniemania autentyczności i domniemania zgodności z prawdą wyrażonych w nim oświadczeń, zaś w toku niniejszego postępowania żadna ze stron nie kwestionowała powyższych domniemań w trybie art. 252 kpc. Wprawdzie, część spośród tych dokumentów została złożona w formie kopii, niemniej jako niekwestionowane przez strony, mogły one stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Dokumentacja medyczna leczenia powoda również nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a nadto została sporządzona przez podmioty niezależne, toteż nie ma obaw, że dokumentacja ta została zmanipulowana dla celów niniejszego postępowania. W związku z powyższym, w ramach swobodnej oceny dowodów, Sąd doszedł do przekonania, że powyższe dowody przedstawiają faktyczny przebieg leczenia powoda na przestrzeni kilkunastu ostatnich lat, jak również faktyczną treść rozstrzygnięć zapadłych w toku spraw sądowych toczących się pomiędzy stronami.

Jedynie w części Sąd dał wiarę zeznaniom powoda. O ile w części dotyczącej okoliczności wymiany zamków przez pozwaną, a także wyniku postępowania posesoryjnego i prowadzonego następnie postępowania egzekucyjnego zeznania te nie budziły wątpliwości (wobec braku sprzeczności z przedłożoną dokumentacją), o tyle w zakresie wpływu zachowania pozwanej na stan zdrowia powoda i pogłębienie rozstroju zdrowia nie stanowiły one już wiarygodnego dowodu w sprawie. Zważyć bowiem należało, że zeznania powoda miały charakter subiektywny i były obciążone znacznym negatywnym ładunkiem emocjonalnym, co jest konsekwencją długoletniego sporu, jaki strony ze sobą toczą. W tym kontekście zeznania powoda o naruszeniu jego dóbr osobistych oraz poniesionej szkodzie niemajątkowej wymagały potwierdzenia za pomocą dowodów o charakterze obiektywnym, a takich w niniejszej sprawie nie przedstawiono. Z przedłożonej dokumentacji medycznej wynikało natomiast, że jeszcze przed rozstrzygnięciem sprawy o przywrócenie naruszonego posiadania powód W. F. leczył się na szereg schorzeń somatycznych. Nadto, dowód z opinii biegłych dopuszczony w innej sprawie wytoczonej przez powoda przeciwko pozwanej (I C 947/16) nie potwierdził związku przyczynowego pomiędzy schorzeniami somatycznymi podawanymi przez powoda a działaniem pozwanej G. B..

Swoje ustalenia w niniejszej sprawie Sąd oparł również w części na zeznaniach pozwanej G. B.. Odnosnie faktu wymiany zamków przez pozwaną, przebiegu postępowania w sprawie o ochronę naruszonego posiadania, czy też wyniku postępowania egzekucyjnego zeznania pozwanej w kontekście pozostałego materiału dowodowego nie budziły większych wątpliwości co do ich zgodności z prawdą. Natomiast, odnośnie deklaracji składanych powodowi po

zakończeniu postępowania posesoryjnego o dobrowolnym udostępnieniu powodowi jednego pokoju w spornym lokalu - wobec braku potwierdzenia za pomocą innych dowodów – pozostawały gołosłowne, niemniej okoliczność ta nie miała ostatecznie znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd nie znalazł natomiast podstaw do kwestionowania zeznań pozwanego W. K.. W ocenie Sądu zeznania pozwanego były szczere, spójne i nie pozostawały w sprzeczności z innymi dowodami zebranymi w niniejszej sprawie.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 6 w zw. z pkt 5 kpc Sąd pominął natomiast dowód z opinii biegłego lekarza zgłoszony przez stronę powodową w piśmie z dnia 26 maja 2021 roku na okoliczność zmiany stanu zdrowia powoda i stanu psychicznego przed zdarzeniami powodującymi powstanie krzywdy a jego obecnym stanem zdrowia. Zważyć należy, iż strona powodowa nie wskazała specjalności lekarza, z opinii którego żądała przeprowadzenia dowodu i nie uzupełniła tego braku na wezwanie sądu. Nadto, na mocy art. 235² § 1 pkt 3 w zw. z pkt 5 kpc Sąd pominął dowód z opinii biegłego sądowego psychiatry i psychologa na okoliczność wpływu zdarzeń, z jakich powód wywodzi swoje roszczenia na jego stan psychiczny, uznając, że powyższy dowód jest nieprzydatny do wykazania tego faktu. Sąd miał bowiem na względzie, że strony pozostają ze sobą w długoletnim sporze sądowym, w trakcie którego zaszło szereg zdarzeń, które mogły wywołać negatywny wpływ na stan psychiczny powoda. Z opinii łącznej biegłych psychologa i psychiatry przeprowadzonej w innej toczącej się równolegle sprawie o sygnaturze I C 947/16 wynika, że nie można ustalić, który konkretnie stresor wpłynął na stan powoda. Mając zatem powyższe na względzie należało uznać, że biegli także w niniejszej sprawie nie byłiby w stanie wskazać konkretnego zdarzenia, które ewentualnie odpowiadałoby za stan powoda. Niezależnie od powyższego w okolicznościach niniejszej sprawy uwzględnienie obu ww. wniosków dowodowych powoda doprowadziłoby jedynie do nieuzasadnionego przedłużenia niniejszego postępowania.

Odnosząc się do kwestii formalnych wyjaśnić należy, iż zważywszy na fakt, iż wnioski strony pozwanej o odrzucenie pozwu zostały rozpoznane osobnym orzeczeniem, nie ma podstaw do wskazywania w niniejszym uzasadnieniu podstaw i motywów odmowy odrzucenia pozwu. W tym zakresie strony mogły złożyć osobny wniosek o uzasadnienie postanowienia z dnia 31 marca 2022 roku.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od każdego z pozwanych zadośćuczynienia za naruszenia jego dóbr osobistych w postaci godności, czci, zdrowia, nietykalności mieszkania i prawa do prywatności. W związku z powyższym podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 448 kc i 445 kc w zw. z art. 23 kc i art. 24 kc. Stosownie do art. 23 kc dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Z kolei, wedle art. 24 § 1 kc ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. W myśl przepisu art. 448 kc w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się. Zważywszy, iż powód podnosił również, że wskutek działań pozwanej doszło do rozstroju jego zdrowia fizycznego i psychicznego, a więc naruszenia szczególnego dobra osobistego, jakim jest zdrowie, należało mieć na względzie także przepis art. 445 kc.

Przesłankami zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc są: istnienie szkody niemajątkowej powstałej w związku z zawinionym naruszeniem dóbr osobistych oraz adekwatnego związku przyczynowego między tym naruszeniem a powstałą szkodą. Ciężar udowodnienia tych przesłanek spoczywa na poszkodowanym zgodnie z ogólnymi regułami dowodzenia wynikającymi z art. 6 kc (por. M. Załucki (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 2, Warszawa 2019). Jak wskazuje się w orzecznictwie ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego jakim jest stan

uczucie, godność osobista i nietykalność cielesna (art. 24 § 1 kc) nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości zainteresowanego (ocena subiektywna) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 r., III KKN 33/97, L.).

Przechodząc do oceny zgłoszonego powództwa w pierwszej kolejności należy wskazać, iż W. F. i G. B. od wielu lat pozostają w ostrym sporze prawnym, czego przejawem są liczne postępowania inicjowane przez strony wobec siebie nawzajem. Pozwany W. K. w toku większości z tych spraw był pełnomocnikiem procesowym pozwanej G. B. i z biegiem czasu również stał się adresatem zarzutów formułowanych przez powoda. Zważyć należy, iż już we wcześniejszych postępowaniach (I C 672/15, I C 947/16) powód dochodził już przeciwko byłej małżonce roszczeń z tytułu naruszenia dóbr osobistych, opierając je na podobnej, choć nie identycznej podstawie faktycznej. Niemniej, dotychczas inicjowane postępowania sądowe nie doprowadziły do przyznania powodowi zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Niniejszy pozew – w ocenie Sądu – należy traktować jako kolejną próbę wyartykułowania żądań z tytułu poniesionej rzekomo szkody niemajątkowej w oparciu o okoliczności faktyczne związane z przebiegiem konfliktu stron. W trakcie niniejszego postępowania powód próbował ponownie podnosić te same okoliczności faktyczne, na podstawie których opierał swoje wcześniejsze żądania, a które były już przedmiotem rozstrzygnięcia przez Sąd w innych postępowaniach. Ostatecznie jednak, po sprecyzowaniu podstawy faktycznej przez pełnomocnika z urzędu, swoje roszczenie o zadośćuczynienie w niniejszej sprawie powód wywodził z biernego zachowania pozwanej i jej pełnomocnika po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia z dnia 8 maja 2018 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C 1494/14 nakazującego wydanie mu kluczy do spornego mieszkania przy ul. (...) w G., wskutek czego powód był zmuszony do złożenia wniosku egzekucyjnego. W stosunku do pozwanego W. K. będącego pełnomocnikiem procesowym pozwanej w sprawie o ochronę naruszonego posiadania, powód zarzucił, że oczekiwał, że po zakończeniu postępowania posesoryjnego pozwany pouczy pozwaną w jaki sposób ma się zachować po wyroku i będzie odpowiadał na pisma powoda. W wyniku powyższych zaniechań pozwanych miało dojść do pogorszenia stanu zdrowia powoda, a także naruszenia jego prawa do mieszkania. W uzasadnieniu stanowiska procesowego pełnomocnik powoda z urzędu wskazywał, że w wyniku powyższego powstała „nowa krzywda”, która nie była wcześniej podstawą żadnych innych roszczeń procesowych.

W ocenie Sądu powództwo oparte na powyższej podstawie faktycznej nie zasługiwało na uwzględnienie. Zdaniem Sądu strona powodowa nie wykazała, że wskutek niewykonania przez pozwaną G. B. dobrowolnie wyroku posesoryjnego po stronie powoda powstała jakakolwiek szkoda niemajątkowa (krzywda). Sąd miał na względzie, że z zeznań samego powoda wynika, że poniesioną przez siebie krzywdę wiąże on przede wszystkim z pozbawieniem go dostępu do przedmiotowego lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w dniu 18 września 2014 roku. W. F. wskazywał bowiem, że wskutek powyższego zachowania pozwanej zmuszony był mieszkać u kolegi, siostry, w schronisku dla osób bezdomnych, a w ostateczności także mieszkał po piwnicach, czy na dworcu. Powód wywodził, że wskutek pozbawienia go mieszkania nasilał się u niego stres, a także ataki serca, nerek i problemy z kręgosłupem. Powód wskazywał, że powyższe objawy wystąpiły u niego już przed 20 listopada 2018 roku, a więc przed prawomocnym rozstrzygnięciem sprawy o ochronę naruszonego posiadania (wyrok Sądu II instancji zapadł w dniu 20 listopada 2018r.). Zważyć jednak należy, iż roszczenia o naruszenie dóbr osobistych powoda wynikające z faktu pozbawienia go posiadania mieszkania były już przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Gdańsku pod sygnaturą akt I C 672/15. Prawomocnym wyrokiem z dnia 17 września 2019r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił jednak powództwo skierowane wobec G. B. w całości, uznając, że powód W. F. nie wykazał, że doszło do naruszenia jego dóbr osobistych w postaci prawa do mieszkania, godności osobistej oraz zdrowia poprzez bezprawne działania G. B., w szczególności nie udowodnił, że miał uprawnienie do zajmowania lokalu, z którego został usunięty działaniami pozwanej. Zatem roszczenia wynikające z pozbawienia powoda prawa do mieszkania jako objęte powagą rzeczy osądzonej nie mogły być przedmiotem roszczeń w niniejszej sprawie. Natomiast, w świetle zeznań powoda, jego twierdzenia o „nowej krzywdzie” spowodowanej bierną postawą pozwanych po uprawomocnieniu się wyroku w sprawie o sygnaturze I C 1494/14 i niewykonaniem przez pozwaną tego orzeczenia w sposób dobrowolny budzą istotne wątpliwości. Zważyć bowiem należy, że zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie potwierdza podnoszonych przez stronę powodową twierdzeń o rzekomej nowej krzywdzie i związku pomiędzy opisanym powyżej zachowaniem pozwanych a tą krzywdą. Przedstawiona przez powoda dokumentacja medyczna wskazuje na to, że schorzenia w

postaci nadciśnienia tętniczego (k. 429, karta informacyjna z (...) z dnia 9 stycznia 2018r., dokumentacja z POZ O., k. 331-343), bólu w klatce piersiowej (vide: karta informacyjna z dnia 18 października 2018r., k. 131), schorzeń przewodu słuchowego (k. 431, karta informacyjna z (...) z dnia 8 sierpnia 2018r.), zaburzeń rytmu serca (vide: dokumentacja z POZ O. z 2015r., k. 342), zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa, a także zaburzeń nerwicowych (vide: dokumentacja POZ O. z dnia 13 stycznia 2015r., k. 342) czy choroby nerek (vide: karta informacyjna z dnia 18 czerwca 2017r., k. 420) występowały u powoda już przed uprawomocnieniem się wyroku posesoryjnego, a więc przed 20 listopada 2018 roku. Powyższe koreluje z zenanami pozwanej, która wskazywała, że powód już wcześniej cierpiał na liczne schorzenia. Zatem, niewykonanie w sposób dobrowolny wyroku posesoryjnego nie spowodowało powyższych dolegliwości. Ponadto, z przedłożonej dokumentacji nie wynika, aby nastąpiło jakieś szczególne nasilenie się dotychczas występujących dolegliwości po wydaniu uprawomocnienia się wyroku posesoryjnego. Pomiędzy 20 listopada 2018 roku a datą wykonania wyroku w dokumentacji medycznej nie odnotowano żadnych zdarzeń, które wskazywałyby na progresję dolegliwości.

Należało mieć także na względzie, że w innej toczącej się przed tutejszym Sądem sprawie pod sygnaturą akt I C 947/16 przeciwko G. B. o zapłatę 50.000 zł z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę, powód swoje roszczenia opierał na szerszej podstawie faktycznej, wywodząc je z zachowania pozwanej polegającego na celowym zadłużaniu majątku małżeńskiego, zatajeniu przed powodem informacji na temat zadłużenia przed zawarciem małżeństwa, celowym i bezpodstawnym wszczynaniu postępowań sądowych, a także ośmieszaniu powoda w miejscach publicznych. Jak wywodził wówczas W. F. swoim bezprawnym i zawinionym postępowaniem pozwana miała doprowadzić do powstania u niego rozstroju zdrowia, w tym przyspieszenia rozwoju istniejących chorób oraz ujawnieniu nowych schorzeń. W toku tego postępowania Sąd dopuścił m.in. dowód z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, który nie potwierdził związku przyczynowego pomiędzy schorzeniami somatycznymi podawanymi przez powoda a działaniem pozwanej G. B.. Jednocześnie, co sygnalizowano już powyżej, w sprawie I C 947/16 biegli psycholog i psychiatra nie byli w stanie ustalić, który konkretnie stresor mógł wpłynąć na stan powoda. Zdaniem Sądu, skoro zdarzenia, będące podstawą roszczeń w sprawie o sygnaturze akt I C 947/16, które miały dość duży potencjał do wywołania negatywnych skutków w zakresie zdrowia fizycznego i psychicznego, nie spowodowały takiego uszczerbku, to argumentum a maiori ad minus wątpliwe jest, aby takie zdarzenie jak zaniechanie wykonania wyroku o przywrócenie powodowi posiadania lokalu taki uszczerbek spowodowało. Zwrócić należy uwagę, że sytuacja powoda po uprawomocnieniu się wyroku posesoryjnego była odmienna od stanu wcześniejszego. Przede wszystkim, po dniu 20 listopada 2018 roku powód miał zaspokojone potrzeby bytowe, w tym przede wszystkim mieszkaniowe. Z przedłożonych dokumentów wynika, że w okresie od 25 października 2018 roku do 25 czerwca 2019 roku powód był najemcą pokoju znajdującego się w lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w S., natomiast – jak wynika z zeznań powoda – w okresie późniejszym również wynajmował pokój. Już tylko powyższa okoliczność powoduje, że istniało mniejsze ryzyko pogorszenia stanu zdrowia powoda aniżeli w okresie, gdy powód zamieszkiwał w ośrodku dla bezdomnych, czy wręcz koczował po piwnicach czy dworcach. Nadto, mając na względzie, że powód miał świadomość, że istnieje możliwość przymusowego wykonania orzeczenia, z czego ostatecznie skorzystał, miał niejako pewność, że prędzej czy później zostanie wprowadzony w posiadanie lokalu przez komornika. Taka świadomość o nieuchronności zrealizowania wyroku bez wątpienia również minimalizowała ryzyko powstania uszczerbku w zakresie zdrowia psychicznego.

Odnośnie pozwanego W. K. nie sposób w jego postępowaniu, jako pełnomocnika pozwanej G. B., dopatrzeć się naruszenia dóbr osobistych powoda. Jak wynika z zeznań pozwanego, po zakończeniu sprawy o ochronę naruszonego posiadania udzielił pozwanej porady, aby udostępniła powodowi jedno pomieszczenie w spornym mieszkaniu. Fachowy pełnomocnik strony nie może ponosić odpowiedzialności za postępowanie mocodawcy, w szczególności to, czy postąpi zgodnie z udzieloną poradą prawną. Powód nie wykazał także, aby ewentualny brak odpowiedzi pełnomocnika pozwanej na wezwania powoda do dobrowolnego wykonania wyroku, w jakikolwiek sposób negatywnie wpłynął na stan powoda. Podkreślić należy, iż reżim ochrony dóbr osobistych jest obiektywny, niezależny od człowieka, ma na celu odnalezienie w jednostce ludzkiej jej naturalnych, przyrodzonych praw, stworzony po to aby te prawa chronić. Należy przy tym uwzględnić, że w życiu codziennym dochodzi do wielu interakcji, na rozmaitych płaszczyznach, które wiążą się z pewnym poziomem dolegliwości, a które nie muszą koniecznie być indywidualnie przez każdego akceptowane. Jednakże dostrzegając ten próg dolegliwości, aby móc mówić o ochronie cywilnoprawnej,

należy zobiektywizować ludzkie oceny i ich odczucia, bowiem w innym przypadku należałoby uwzględniać każdą subiektywnie pojmowaną krzywdę. Kwestia zagrożenia bądź naruszenia dóbr osobistych musi być zatem ujmowana na płaszczyźnie faktycznej i prowadzić do ustalenia czy dane zachowanie, biorąc pod uwagę przeciętne reakcje ludzkie, mogły obiektywnie stać się podstawą negatywnych odczuć po stronie pokrzywdzonego. Abstrahuje się tu od subiektywnych odczuć osób nadwrażliwych oraz takich, które z różnych względów (np. wiek) nie mają zdolności do reagowania emocjonalnego na określone zachowania innych podmiotów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2002 r., IV CKN 1076/00). Innymi słowy przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego decydujące znaczenie nie ma subiektywne odczucie osoby, jej indywidualne wartości uczuć i stanu psychicznego, ale to, jaką reakcję wywołuje naruszenie w społeczeństwie. Należy więc przyjmować koncepcję obiektywną naruszenia dobra osobistego w kontekście całokształtu okoliczności sprawy (por. wyrok SN z 26 października 2001 r., V CKN 953/00). Nie może być mowy o naruszeniu przez radcę prawnego W. K. prawa powoda do mieszkania, skoro nie od jego decyzji zależało, czy zostanie zrealizowany wyrok posesoryjny (nie był stroną postępowania, lecz pełnomocnikiem strony).

W związku z powyższym, na podstawie art. 448 kc i art. 445 kc a contrario, powództwo podlegało oddaleniu.

Ponadto, na mocy art. 22³ ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2020 r. poz. 75) i § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Sąd przyznał ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni na rzecz radcy prawnego M. R. kwotę 6.642 zł z tytułu zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu, na co składa się opłata w stawce minimalnej w kwocie 5.400 zł, powiększona o podatek VAT w aktualnie obowiązującej stawce 23 %.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego W. K. i nie obciążył powoda kosztami procesu w celu powstrzymania powoda przed dalszym wszczynaniem bezzasadnych postępowań sądowych przeciwko pozwanym. W ocenie Sądu sytuacja materialna i osobista powoda i tak nie pozwoli mu na poniesienie kosztów procesu, zaś uwzględnienie wniosku nie spowoduje u powoda refleksji co do celowości i zasadności inicjowania dalszych postępowań sądowych, zważywszy na spór w jakim strony od lat pozostają. Tym samym o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc, zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Zważyć należy, iż nieskonkretyzowanie w tym przepisie „wypadków szczególnie uzasadnionych” oznacza, że to sądowi rozstrzygającemu sprawę została pozostawiona ocena, czy całokształt okoliczności pozwala na uznanie, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, przemawiający za nieobciążaniem strony przegrywającej spór kosztami procesu w całości lub w części. Takie stanowisko znajduje również potwierdzenie w orzecznictwie. W wyroku z dnia 2 października 2015r. I ACa 2058/14 LEX nr 1820933 Sąd Apelacyjny w Warszawie stwierdził, że sposób skorzystania z przepisu art. 102 kpc jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstąpienie, a jeśli tak, to w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór. Ustalenie, czy w danych okolicznościach zachodzą "wypadki szczególnie uzasadnione", ustawodawca pozostawia swobodnej ocenie sądu, która następuje niezależnie od przyznanego zwolnienia od kosztów sądowych. Zgodnie natomiast ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w postanowieniu z dnia 22 lutego 2011r. II PZ 1/11 trudna sytuacja życiowa, majątkowa, zdrowotna, osobista, która uniemożliwia pokrycie przez stronę kosztów procesu należnych przeciwnikowi, należy do okoliczności uzasadniających odstąpienie od zasady wyrażonej w art. 98 § 1 kpc. Dokonując tej oceny sąd orzekający winien kierować się własnym poczuciem sprawiedliwości, a podważenie oceny tego sądu wymaga wykazania że jest ona wadliwa. Nadto, należy zwrócić uwagę, że zastosowanie przepisu art. 102 kpc nie wymaga osobnego wniosku od strony przegrywającej. Powinno ono być ocenione w całokształcie okoliczności konkretnego przypadku, z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego do kręgu tych okoliczności zalicza się między innymi ciężką sytuację strony przegrywającej (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1972r., I PR 423/72, OSNC 1973, Nr 7-8, poz. 138).

Zważyć należy, iż w niniejszej sprawie powód był zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych. Powód jest emerytem, osiągającym niski dochód, mającym poważne problemy mieszkaniowe i zdrowotne. Jego sytuacja osobista i

materialna uniemożliwi mu poniesienie jakichkolwiek kosztów bez uszczerbku dla utrzymania. Nadto, wysokość świadczenia emerytalnego powoda wskazuje na to, że egzekucja i tak okazałaby się bezskuteczna.

Koszty sądowe, od uiszczenia których powód był zwolniony, Sąd przejął na Skarb Państwa, z uwagi na brak podstaw do obciążeniami nimi którejkolwiek ze stron.